

22060047

CATALAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Escriu un comentari sobre **un** dels textos següents.

1. (a)

5 El sol s'entristia, davallant cap a les fosques serres de Bandina. S'amagà amb sobtat aclucament darrera d'un nuvolet, i després s'hi reobrí al dessota, fulgurant amb roges i boiroses flamarades, que espargiren pel mar, amb la rapidesa amb què passa per la pell una esgarripança, uns reflexos daurats, vermellencs i frisosos, d'una finesa ideal. L'aire s'enflairava d'aquella olor de marisc que sap tan bona de respirar, exhalació suau de les aigües costaneres. La barca estava immòbil, com fondejada. Pels plecs desmaiats de les veles, desemparades del vent, s'escorria, joguinejant, la resplendor gira-solada del crepuscle. El cel, més fondo, més pur, més pàl·lid a cada instant, se preparava a rebre la mirada de les càndides estrelles.

10 El sopar va ser deliciós: una sopa de rap i un plat de pollastre amb pebrots i tomàtecs. Però no fou el menjar, per més que s'hi hagués lluit el cuiner, lo millor de l'àpat, sinó les circumstàncies, l'hora quieta, la llum encantada i fonedissa, i... què sé jo?... per a mi els plaers d'un món nou que em comunicava les seves bellesaes. Gairebé no es va enraonar; i, si alguna cosa es va dir, no vaig parar-hi esment. Després del llevant de taula, que consistí en algunes galetes i confitures, tots anàrem a dar un volt per la coberta. Jo vaig emparellar amb el pare; i, arribats que fórem a una reconadeta
15 amagada, vaig abraçar-lo pel clatell i li vaig besar la galta.

– M'heu feta feliç – li vaig dir, guardant-me'l al braç i sense apartar la meua cara de la seva –. Fins ara no sabia lo que era la mar, i avui l'he coneguda. Portant-me amb vós m'heu proporcionat el dia més agradós de la meua vida.

Joaquim Ruyra, *El rem de trenta-quatre* (1904)

- El fragment a comentar és especialment sensorial. Remarqui els diferents sentits evocats en la descripció. En quin ordre apareixen? Quins prenen més importància?
- Creu que podem constatar una estructura en el text? Justifiqui-ho partint de l'observació anterior.
- Fixi's en les personificacions d'elements naturals que presenta el fragment i compari-les amb la consideració atorgada a la mar.

1. (b)

Comiat

Somric. – Te n’has d’anar. I el meu somris
vol amagar una angoixa i és trist, pàl·lid
com la fulla que sent morir el bon temps:
el nostre estiu s’acaba. Et vaig mirant
5 llargament, dolçament, i el meu esguard
és ple de comiats, tendre d’adéus
(demà els meus ulls et buscaran debades).
¿I aquest plec ignorat en els teus llavis,
que abans reien sincers i un fons de pena
10 ensenyen ara en el seu riure fals?
Ah!, s’han trobat els ulls, l’una mirada
repenja en l’altra, i un moment els rostres
són seriosos, com ho és l’amor,
que en mi sento que puja, anguniat...
15 I l’esguard torna a les petites coses,
i els llavis al somris i al mentider
parlar de tot allò que no interessa.
I els dos sabem que ens enganyem. El joc
és en va. I veus, amor, que ara voldria,
20 vull acostar-me a tu, abraçar-te, estrènyer
el meu front al teu pit, i demanar-te
inacabablement: – No, no te’n vagis...!

Marià Villangómez, *Elegies i paisatges* (1949)

- Dos personatges apareixen al poema, el subjecte poètic i el seu destinatari. Compari’n la descripció. Creu que algun dels dos és més rellevant que l’altre?
- Dos són, només, els pensaments verbalitzats: un al començament del poema, l’altre, ben al final. Quin paper creu que fan en l’estructura i en el contingut del poema?
- Fixi’s en l’aspecte temporal. Podem defensar que es tracta de l’expressió poètica d’un instant, però també la d’un procés. Miri de justificar totes dues afirmacions i, si s’escau, decanti’s per alguna.